

Abadía de Sant Josep de Clairval

Carta de l'Hivern 2014,
Nadal

Estimats Amics,

«**J**OVES, no tingueu por de ser sants! Voleu ben amunt!». Aquesta crida, feta pel benaurat Joan Pau II, l'agost de 1989, a les Jornades Mundials de la Joventut de Santiago de Compostel·la, ressonava en el cor de la Chiara, una jove italiana de divuit anys. Des del seu llit de malalta seguia l'esdeveniment a la televisió i ofería els seus sofriments per als joves. Vint-i-un anys més tard, el 3 d'octubre de 2010, des de Sicília, el Papa Benet XVI posava aquesta noia com a exemple: "Dissabte passat -deia el Papa- a Roma, vàrem beatificar la Chiara Badano... Una noia molt jove que va morir al 1990, com a conseqüència d'una malaltia incurable. Havia viscut gairebé dinou anys plens de vida, d'amor i de fe... Els darrers dos anys plens de dolor, però sempre en l'amor i la llum, una llum que irradiava al seu entorn, que venia de l'interior del seu cor ple de Déu! Com és possible que una noieta des dels disset fins passats els divuit anys pugui viure en un sofriment tan gran, humanament sense cap esperança, escampant per tot arreu el seu amor, la seva pau, la seva serenitat i la seva fe?"

Beata Chiara Badano

Drets reservats

El 29 d'octubre de 1971, després d'onze anys de matrimoni, els esposos Ruggero i Maria Teresa Badano veien per fi realitzar-se el seu més profund desig: l'arribada al món de la seva primera i única filla, la Chiara. Fou a Sassello, petita ciutat de la Ligúria, en el golf de Gènova. Diu el seu pare: "L'arribada de la nena va ser un gran regal. Ho havíem demanat tant a la Mare de Déu, en un santuari de la nostra diòcesi... Aquesta nena completava la nostra unió". La seva mare afegirà: "Creixia bé, amb bona salut, i ens donava molta alegria. Però teníem la sensació que no era solament la nostra filla. Abans de tot, era filla de Déu, i havíem d'educar-la així, respectant la seva llibertat". Mentre que en Ruggero recorre Itàlia al volant del seu camió, la Maria Teresa deixa el seu treball per dedicar-se a l'educació de la seva filla: "Vaig comprendre -diu- la importància que té estar constantment davant dels fills, no tant per parlar, com per ser mare, és a dir, estimant i ensenyant-los a estimar".

"No, que són meves!"

Des de la primera infància, la Chiara ha estat acostumada a escoltar en el seu cor "una veueta": la veu de la seva consciència. Li diuen que és la veu de JESÚS, i se li fa entendre que és important escoltar-la per poder actuar segons el bé. És una nena normal, alegre i sociable, però dotada d'un caràcter fort: quan se li demana que faci alguna cosa, sovint la primera resposta és un "no" categòric, com aquell dia en què la seva mare li

proposa donar unes joguines per als pobres: "No, que són meves!" Poc després, en el silenci, la seva mare la troba classificant-les i diu: "aquesta sí, aquella no...". Explica a la seva mare les raons de la seva tria: "Mamà, no puc pas donar les joguines trencades als nens que no en tenen!". Una altra vegada, la filleta manifesta la seva alegria d'haver entès la paràbola evangèlica del pare que demana als seus fills d'anar a treballar a la seva vinya (Mt 21, 28-30); i es reconeix en el primer, el qual, després d'haver-s'hi negat, decideix fer la voluntat del seu pare. Els seus pares fomenten el diàleg i l'afecte; però també saben demanar-li sacrificis, per por que la petita es torni capritxosa: "Érem conscients d'aquest risc -diu la seva mare- per això vàrem voler posar les coses clares des dels primers anys. No perdiem cap ocasió per recordar-li que al Cel tenim un Papà més gran que nosaltres dos". En Ruggero es reserva un paper ferm en l'educació de la seva filla: "Em semblava que per educar-la correctament, havia d'exigir alguna cosa d'ella; però quan ho feia, sempre era per amor, mai per estar enfadat, per cansament ni per cap altra raó".

Dirigint-se a les famílies i als joves de Sicília, el Papa Benet XVI destacava: "Els esposos Badano van ser els primers que varen encendre en l'ànima de la seva filla, la petita flama de la fe, i van ajudar la Chiara tenir-la sempre encesa, fins i tot en els moments més difícils del seu creixement i, sobretot, en la gran i llarga prova del sofriment... La relació entre pares i fills és fonamental,

però no solament per tradició. Hi ha quelcom de més, que el mateix JESÚS ens va ensenyar: és la flama de la fe que es transmet de generació en generació; aquesta flama, que és present en el sagrament del Baptisme, quan el sacerdot diu: 'Rep la llum de Crist... a vosaltres us és confiada aquesta llum. Vetlleu per mantenir-la'. La família doncs, és fonamental perquè en el seu si ha de néixer, en l'ànima humana, la primera percepció del sentit de la vida. Aquesta percepció germina en relació amb el pare i amb la mare, els quals no són pas els amos de la vida dels fills, sinó els primers col·laboradors de Déu per a la transmissió de la vida i de la fe. Això va passar de manera exemplar a la família de la benaurada Chiara Badano" (3 d'octubre de 2010).

Poc temps després d'haver fet al Primera Comunió, la Chiara participa en una trobada d'infants, organitzada pels Focolari (setembre de 1980). Chiara Lubich (1920-2008) va fundar aquest Moviment, anomenat, també, 'Obra de MARIA'. Va ser durant l'any 1944 que aquesta jove professora, originària de Trento, va sentir la crida per emprendre aquesta meravellosa obra. La filla dels Badano hi descobrirà una manera de viure i de pensar que respon a la seva set de Déu. L'espiritualitat dels Focolari es basa en Déu-Amor: "És aquesta fe en l'amor que Déu té per nosaltres -escriu la fundadora- que ens va impulsar a buscar tots els mitjans per respondre amb el nostre propi amor. Fer la voluntat de Déu: heus aquí la millor manera d'estimar Déu". Els altres pilars d'aquesta espiritualitat són: la presència de JESÚS enmig dels seus deixebles (cf. Mt 18,20), la recerca de la unió, que és l'objectiu particular del Moviment nascut per "la unitat dels homes en Déu i entre ells", la Passió de JESÚS, la Paraula de Déu, l'Eucaristia i la devoció a la Mare de Déu, Mare del Moviment.

"JESÚS abandonat"

La vida de la Chiara es va modificant: es torna molt pietosa, gairebé diàriament participa a la Missa, fa meditació, resa el Rosari, posant així, Déu al primer lloc. Els seus pares s'adhereixen a aquest ideal que veuen en la seva filla. La nena descobreix, també, allò que la Chiara Lubich anomena el misteri de "JESÚS abandonat" en la Creu. A l'any 1983, participa en un congrés del Moviment, prop de Roma. Alguns mesos després, havent complert dotze anys, escriu a la fundadora: "Vaig descobrir que 'JESÚS abandonat' és la clau de la unió amb Déu, jo vull escollir-lo com el meu primer Espòs, i preparar-me per la nostra trobada. El meu desig és preferir-lo! Vaig comprendre que puc trobar-lo en aquells que estan lluny, en els ateu, els quals haig d'estimar d'una manera molt especial, sense esperar res a canvi". La Chiara ofereix les seves petites creus diàries per unir-les amb la de JESÚS, i combat activament les proves dels seus proïsmes. Pren, així, la iniciativa de passar molt de temps amb un veí vell i abandonat i de vetllar una nit sencera els seus avis malalts. Un dels seus cosins dirà: "Tenia una relació tan bonica amb els nostres avis... Conversava tan detingudament i amb tant d'afecte amb ells... Els va assistir de

manera poc comuna per la seva edat..." La nostra heroïna també considera l'Evangelí com el seu més preciós tresor; el medita i desitja conèixer-lo amb profunditat: "Vaig comprendre que jo no era una cristiana autèntica -escriu al 1984- perquè no vivia l'Evangelí a fons. Ara, vull fer d'aquest llibre meravellós l'únic objectiu de la meua vida. No puc seguir sent analfabeta d'aquest extraordinari missatge. De la mateixa manera que és fàcil d'aprendre l'alfabet, també ho ha de ser per aprendre a viure l'Evangelí". La seva puntual correspondència amb la fundadora dels Focolari fou vital per a l'adolescent. Entre elles s'estableix una profunda amistat espiritual. Dirà que deu molt a Déu i a la Chiara Lubich.

La noia té una veu molt bonica, li agrada la música i també la dansa. A més, té una gran passió per les passejades a la muntanya, per l'esport, sobretot pel tennis i la natació. Sempre envoltada d'amics, nois i noies, sap fer-se apreciar i tots reconeixen la profunditat del seu pensament, la seva maduresa i l'energia espiritual que surt d'ella. Gaudint molt, tant amb els joves com amb els adults, la Chiara és capaç de parlar de temes importants i profunds, sense amagar mai les seves conviccions cristianes. El secret d'aquesta maduresa es troba en la seva unió amb Déu. Manté amb Ell un diàleg constant, natural, simple, una veritable relació filial, fonamentada en una confiança extrema. En JESÚS, veu l'Amic, el Germà i l'Espòs. Busca el seu rostre en totes les seves trobades i en tots els esdeveniments de la seva vida; però, és sobretot a l'Eucaristia on sap trobar-lo. Aquesta unió amb Déu és la font on sap trobar la força per controlar el seu temperament ardent. Per exemple, quan sent que algú li fa observacions reprehibles, aprèn a dominar-se per no saltar, i calla un moment esperant que l'Espirit Sant li suggereixi una bona resposta.

"Bonica per dins"

La Chiara no li agrada parlar d'ella; i encara menys cridar l'atenció. Alta i ben plantada, no pot pas passar desapercibuda. La seva mirada és pura, neta i clara, el seu somriure obert i sincer, els trets del seu rostre fins i delicats. Però, en relació amb la seva bellesa física no és gens creguda. Quan algú l'afalaga amb compliments queda ben sorpresa. El més important per a ella és ésser ordenada i neta, "bonica per dins". En el seu comportament i la seva manera de vestir, segueix les orientacions rebudes per part de la seva família i del Moviment. De vegades, reacciona amb molta decisió quan se sent atacada en la seva puresa. Efectivament, el noi que un dia a l'autobús, s'atreveix a fer-li un gest fora de lloc, rep una bufetada magistral. Educada per la seva família en el respecte a la castedat i a la delicadesa de consciència, s'adona ben aviat que, per romandre fidel a aquests valors, "cal anar a contra corrent".

Aquesta valenta disposició interior recorda la de sant Antoni Galvao (1739-1822), que s'havia consagrat a la Mare de Déu en aquests termes: "Abans morir que ofendre el teu Fill beneït, el meu Senyor!" En ocasió de la

canonització d'aquest religiós brasiler, l'11 de maig de 2007, Benet XVI comentava així aquestes paraules: "Aquests mots ressonen de manera actual per a nosaltres, que vivim en un temps tan carregat d'hedonisme. Són paraules fortes, d'una ànima apassionada, paraules que haurien de formar part de la vida normal de cada cristià, consagrat o no, i que haurien de despertar desitjos de fidelitat a Déu, tan a l'interior com a l'exterior del matrimoni. El món necessita vides transparents, ànimes clares, intel·ligències senzilles, que es neguin a ser considerades com a eines de plaer. És necessari dir no a aquests mitjans de comunicació social que posen en ridícul la santedat del matrimoni i la virginitat abans del matrimoni. És precisament en aquest punt on trobem en la Mare de Déu la millor defensa contra els mals que afligeixen la vida moderna; la devoció a MARIA és la garantia de protecció maternal a l'hora de la temptació".

El corrent no passa

Durant la tardor de 1985, la Chiara prossegueix els seus estudis al col·legi clàssic, amb la finalitat de poder realitzar el seu somni: fer estudis de medicina i anar a Àfrica per ocupar-se dels infants. La família es trasllada llavors a Savona, on hi té un apartament. Però, cada cap de setmana té l'alegria de poder tornar al poble. El curs escolar serà una prova per a la noia que, a pesar de la seva gran aplicació, els resultats són decebedors; el corrent no passa amb una professora, que li posa notes de manera arbitrària, i que la farà repetir. En aquesta situació especialment difícil, es manifesta la caritat de la nostra estudiant. La incomprensió d'aquesta professora la fa patir molt, però mai surt dels seus llavis cap retret ni cap observació amarga. Un cas particular, revela la seva caritat: un dia, els alumnes observen que la professora està a punt de pujar una escala; de cop i volta, els noiets, es precipiten darrere d'ella per fer-li una broma pesada, ja que, qui més qui menys té alguna queixa en contra d'ella. La Chiara els deté i arriba a convèncer-los de no fer aquest acte de venjança. Vist el que acaba de passar, la professora dirigeix una mirada d'agraïment a la Chiara.

A la mateixa època, sorgeixen algunes dificultats en el grup de joves dels Focolari, com a conseqüència de l'austeritat d'un nou ajudant, amb qui la Chiara té grans dificultats per entendre-s'hi. Fins i tot, s'arriba a qüestionar l'oportunitat de seguir el seu camí en el Moviment. Prega i ofereix a JESÚS aquest nou sofriment, sense que els altres membres del grup se n'adonin. Només una amiga observa fins a quin punt la noia es carrega les dificultats per no fer-les aguantar a les seves companyes, sense comptar els seus fracassos escolars. "Constantment està ocupada a viure pels uns i els altres, per la bona marxa del grup. Es mostra serena i somrient, a pesar de la gran prova que està vivint", algú diu d'ella. En acabar el curs escolar, la Chiara escriu a una amiga: "Potser ja et vas assabentar que hauré de repetir curs. Per a mi ha estat una pena molt gran. No vaig aconseguir poder oferir immediatament aquest sofriment a JESÚS. M'ha calgut

molt de temps per reaccionar, i a mi, encara, quan hi penso, em venen ganes de plorar. Però, això és 'JESÚS abandonat'!"

Els dos anys següents són més fàcils, però la creu, ja present a la vida de la Chiara, es revela aviat amb tot el seu realisme. "JESÚS abandonat", que ella va triar com a Espòs, accepta la seva disponibilitat. A partir del juny de 1988, la seva cara va esdevenint pàl·lida, alhora que es va esfumant el seu somriure. De vegades, nota un dolor a l'espatlla esquerra, però ni ella ni la seva família en fan cas. No obstant això, a finals d'estiu, mentre juga a tennis, el dolor es manifesta de manera violenta fins al punt que se li escapa la raqueta. Els metges li fan tractaments, però no serveixen per a res. Finalment, els seus pares, Ruggero i Maria Teresa, coneixen els primers resultats de les proves: la seva filla té un osteosarcoma, forma especialment dolorosa de càncer d'ossos. Comença, aleshores, la inacabable pujada al calvari de proves, hospitalitzacions, teràpies, intervencions... La Chiara espera curar-se i conserva el seu meravellós somriure; no minva la seva atenció als altres, concretament amb aquesta jove drogada, que ocupa, a l'hospital, l'habitació del costat. L'acompanya en llargs passejos pels passadissos. Els seus pares li aconsellen estalviar les seves forces, però ella respon: "Ja tindrè temps de dormir més tard". El mes de març següent, a la seva primera sessió de quimioteràpia, s'adona plenament de la gravetat de la seva malaltia. Tornant mig morada a la seva habitació, s'aïlla, no vol parlar i es queda ajaguda sobre el seu llit. Vint-i-cinc minuts més tard, es gira cap a la seva mare, somrient: "Ara ja em pots parlar". La Chiara acaba de participar en l'agonia de JESÚS a l'hort de les Oliveres; ha donat el seu "sí" sense reserva a la voluntat de Déu i no mirarà més enrere. El somriure que l'ha caracteritzada des de sempre torna a florir als seus llavis.

Blanca com la neu

Sabent, des d'ara, cap on va, la Chiara comença una ascensió espiritual, fruit de tota la seva darrera vida. Malgrat el seu constant sofriment, no es queixa. Durant aquests disset mesos de calvari, repeteix sense parar el seu "sí" a 'JESÚS abandonat', del qual guarda la imatge prop del seu llit: "si Tu ho vols, JESÚS, jo també ho vull!... JESÚS em neteja amb lleixiu fins als més petits punts negres, i el seu lleixiu crema. Així doncs, quan arribaré al paradís, seré blanca com la neu". De vegades diu: "És difícil viure el cristianisme a fons fins al final... però és l'única manera". A aquesta noia esportiva li costa acceptar la paràlisi progressiva de les seves cames, però dirà: "Si em demanessin si vull tornar a caminar, diria no, perquè així sóc més a la vora de JESÚS". Repeteix sovint als seus pares: "Cada instant és preciós, no cal perdre'l; vivint així tot adquireix un sentit. Cada cosa troba les seves justes dimensions, fins i tot en els moments més terribles, si ho oferim a JESÚS. No hem de malgastat el sofriment, té un sentit si en fem una ofrena a JESÚS".

Un nou nom

“Podem pretendre limitar el sofriment –afirmava el Papa Benet XVI– lluitar contra ell, però no podem eliminar-lo... No és el fet d’esquivar el sofriment, de fugir davant el dolor, que guareix l’home, sinó la capacitat d’acceptar les tribulacions i de madurar per mitjà d’elles, de trobar un sentit per a la unió amb Crist, que va sofrir amb un amor infinit” (encíclica *Spe salvi*, 30 de novembre de 2007, 37).

La preocupació missionera no deixa la nostra pacient. Centenars de persones la visiten i queden admirades per la seva radiant caritat. La seva habitació es converteix en el centre de trobades alegres, on, fins i tot, de vegades hi canten. Monsenyor Maritano, bisbe d’Acqui, d’on depèn Sassello, anirà a visitar-la diverses vegades; junts, recomanem a Déu els joves de la diòcesi. “Demostrava –dirà el bisbe– una maduresa humana i cristiana poc comuna... La disminució de les seves capacitats físiques donava encara més relleu a la seva força moral indomable, recolzada, sens dubte, en la gràcia divina. Aquesta gràcia li donava la certesa de la veritable vida, de la trobada amb el Senyor sense, de cap manera, dubtar-ne. Durant tota l’evolució de la malaltia, la Chiara va viure de debò l’esperança cristiana”. Alguns amics varen donar també testimoni de l’ascensió espiritual dels seus pares; emportats per la força de la seva filla, units amb ella en un mateix ideal, reconeixen, més enllà del dolor, l’amor de Déu. Causen l’admiració del personal mèdic: “No arribàvem a comprendre –diu un dels metges– perquè no estaven desesperats. Eren tres, però només veiem una sola persona”.

En aquesta època, la Chiara Lubich dóna, segons la tradició dels Focolari, un nou nom a la deixeblla: “Chiara Luce”. La seva llum, en efecte, irradiarà ben lluny: ella, que havia somiat atendre els nens africans, s’engresca ara pel projecte d’un amic que se n’ha anat a perforar pous a Benín. Li dóna tots els diners que tenia estalviats del seu divuitè aniversari: és el començament d’una bonica aventura, que veurà la construcció d’un dispensari per a orfes i del “Centre d’acollida Chiara Luce”. Finalment, utilitza les seves darreres forces per preparar, amb la seva mare i els seus amics, “el seu casament”. Després d’haver triat les lectures, els cants i el vestit blanc amb la faixa rosa que vol portar per la seva trobada amb Jesús, s’apaga pacíficament el 7 d’octubre de 1990, dia de la Mare de Déu del Roser, en presència dels seus pares. No tenia encara dinou anys. Les seves últimes paraules són per a la seva mare: “Ciao (a reveure), sigues feliç, perquè jo ho sóc!”, després estreny la mà del seu pare. Llavors els pares s’agenollen, resen el Credo i afegeixen: “Déu ens la va donar, Déu ens l’ha represa, beneït sigui el seu sant Nom!”. Dues mil persones assisteixen al seu funeral, celebrat per Monsenyor Maritano. Molt ràpidament, la influència de la Chiara sobrepasa les fronteres d’Itàlia; s’atribueixen gràcies cada vegada més nombroses per la seva intercessió, tot i que la causa pro beatificació fou oberta a partir de l’any 1999. Va ser beatificada a Roma el 25 de setembre de 2010.

La Chiara Luce tenia la certesa de ser immensament estimada per Déu; la seva total confiança en la bondat divina li donava la seguretat que Déu només tria el bé per a nosaltres. Segons el testimoni del seu bisbe, “sabia que allò més important és abandonar-se a la voluntat de Déu, i ella ho feia”. Que seguint el seu exemple, nosaltres també puguem, en tota circumstància, reconèixer l’amor de Déu i tenir-li plena confiança, persuadits que tot contribueix al bé dels qui l’estimen (Rm 8, 28).

Bon Nadal i feliç any 2014!

Dom Antoine Marie
o.s.b.

- Per rebre (gratuitament) la Carta de l’Abadia Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l’Abadia, les dades de la qual s’assenyalen tot seguit.
- Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar:
- Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.
Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de “Abbaye Saint-Joseph de Clairval”.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Fax: 03 80 96 25 29

– E-mail: abbaye@clairval.com

– <http://www.clairval.com/>

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail : abbaye@clairval.com – Site : <http://www.clairval.com/>